

De roos en de doorn

en andere verhalen

S. Boto

THRILLERHOUSE

Let op! Neem niet alles voor waar aan! De hoofdpersonen in deze verhalenbundel doen dat helaas soms wel... met alle afgrijselijke resultaten tot gevolg. Maar wacht... het zijn niet alleen zij die op het verkeerde been worden gezet: ook de lezer kan dat overkomen...

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-262-5

9 789462 602625 >

**THRILLER
HOUSE**

S. Boto

De roos en de doorn

en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2021 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Botot

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-262-5

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

De roos en de doorn	6
De advertentie	18
Een stralende lentedag	28
In het duister	37
De belastinggaarder	47
Zielsverhuizing	56
De oude man	65
De engel Gods	73
Geloof	84
Wij willen ook een baby	92

De roos en de doorn

Dit is een vreemd verhaal. Als ik het van een ander zou horen, zou ik diegene een grote fantast noemen. Maar toch zijn alle gebeurtenissen werkelijk gebeurd. Lees en oordeel zelf.

Ik ben een freelance wetenschappelijk journalist. Misschien heeft u mijn naam weleens gezien; ik heet Evert Wijnands.

Ik schrijf mijn artikelen in opdracht van de grootste wetenschapsbladen in de VS. Daar woon ik tegenwoordig, samen met mijn vrouw en onze twee kinderen; een tweeling. Het zijn de liefste meiden die je je maar kunt voorstellen.

Mijn ongelofelijke verhaal begint meer dan vijftien jaar terug. Ik woonde toen nog in Nederland. Ik had daar een leuk appartement en verdiende ruimschoots de kost. Destijds was ik achtentwintig jaar oud en nog altijd vrijgezel. Niet echt bewust, maar ik had mijn levenspartner nog niet gevonden. Mijn universitaire opleiding als bioloog stelde mij in staat om regelmatig populairwetenschappelijke artikelen te publiceren. Op zekere dag, een goede dag, zoals later zou blijken, kreeg ik van mijn oude schoolvriend Casper een uitnodiging om een bezoekje te brengen aan een laboratorium voor DNA-onderzoek waar hij werkzaam was.

“Misschien kun je er een leuk artikel over schrijven,” zei hij, toen hij me uitnodigde, “maar bedenk wel, dat je natuurlijk lang niet alles mag zien of horen. Er is nog veel wat voorlopig geheim moet blijven.”

Dat kon ik billijken, maar de uitnodiging voor een bezoekje leek me wel wat, genetische manipulatie is momenteel het onderwerp van gesprek. En zodoende maakte ik met hem een afspraak om naar het lab te komen.

Op zekere vrijdagmorgen, ik vergeet het nooit meer, stonden we in een grote, lichte laboratoriumruimte. Ik zag de gewone attributen die door onderzoekers gebruikt werden en ook de vele hokken en hokjes waarin muizen, ratten en andere, grotere, dieren gehuisvest waren.

In andere ruimtes bevonden zich de kassen met veel plantensoorten. Allerlei eetbare soorten herkende ik, zoals tomaten, komkommers en ook aardbeienplanten. Ze waren zorgvuldig van elkaar gesepareerd door glazen wanden. Elke soort had zodoende zijn eigen leefomgeving, zonder beïnvloed te kunnen worden door andere soorten.

Mijn vriend Casper legde me uit hoe er gemanipuleerd kon

worden met de genen van dieren en vooral van planten met het doel om de slechte eigenschappen van bepaalde rassen weg te kweken. Zodoende kon men bijvoorbeeld een grotere opbrengst verwachten van een bepaald gewas als tarwe of maïs. Ook konden de planten bestand gemaakt worden tegen ongedierte welke de planten zou kunnen aanvreten.

De rondleiding en de uitleg van Casper was reuze interessant en ik verzekerde hem, dat er beslist een fraai artikel in zat.

Toen ik hem bedankte en afscheid nam, gaf hij mij een geschenkje mee. Het was een prachtige, rode roos.

“Deze roos is eveneens genetisch gemanipuleerd,” vertelde hij. “Je zult zien dat ze veel langer dan normaal vers blijft. En het mooie is, dat er geen doornen aan komen. Het is eigenlijk een nieuwe soort. Ze is nog niet voldoende getest om naar de kwekers te brengen. Maar je mag deze wel meenemen.”

Ik ging naar mijn geriefelijke appartementje en schreef een goed artikel over genetische manipulatie. Het werd meteen geaccepteerd door een wetenschapsblad.

De roos die ik van Casper had gekregen, zette ik in een smalle vaas op mijn werktafel. Ze was inderdaad magnifiek. Zo prachtig van kleur en werkelijk een sieraad voor mijn kamer. Ik kocht eigenlijk nooit bloemen; wel zo af en toe een plantje op de markt. Maar het verzorgen van dat groene spul schoot er meestal bij in, zodat ze er geregeld slap en verdord bij stonden.

Maar mijn roos vergat ik niet, ze stond zo prominent te pronken op mijn schrijfbureau, dat ik haar gewoon niet kon vergeten. En het leek me toe, dat ze er dankbaar voor was. Na veertien dagen stond ze nog altijd onveranderlijk vol van kleur, en net zo vers als toen ik haar kreeg, te pralen in het zonlicht wat door het vensterglas naar binnen scheen.

Ik moest toegeven, dat die gentechnologie zeker zijn voordelen had. Maar of de bloemisten er nou zo blij mee zouden zijn? Een bloem die wekenlang mooi blijft; als dat zo was, dan kochten de mensen toch veel minder bloemen? Nou ja, dat was mijn probleem niet.

De dagen verstreken en intussen stond mijn roos al meer dan vijf weken op mijn bureau te stralen. Ik gaf geregeld vers water en dat scheen ze wel nodig te hebben, want elke morgen was de vaas bijna leeg. Ik vond wel — of leek dat maar zo? — dat de steel wat dikker was geworden.

De bloem zelf was zo mooi, dat ik besloot er een paar foto's van te maken.

Toevallig belde Casper, de celbioloog, mij kort daarna op. Hij had weer een leuk onderwerp voor een artikel.

“Ja graag,” zei ik, “maar er is nog iets, wat ik je wil laten zien.

Je weet nog wel, dat je mij die roos hebt gegeven?”

Ja, dat wist hij nog wel: “Heeft ze het lang volgehouden?” vroeg hij.

Ik vertelde hem dat zijn roos nog altijd niet verlept was en nog altijd op mijn bureau stond te pronken.

“Ach welnee, dat kan niet,” zei hij verbaasd. “Zo lang? Het is al meer dan twee maanden geleden dat ik hem aan je heb gegeven.”

“Nou, het is echt zo. Kom maar eens langs, dan kun je het zelf zien,” zei ik.

“Doe ik,” zei Casper en hij hield woord. Nog diezelfde avond belde hij aan en ik liet hem binnen.

Hij liep meteen naar de roos op mijn schrijfbureau.

“Ongelofelijk,” zei hij verbaasd. “Dit is uniek! De rozen in het lab bleven wel een lange tijd goed, maar niet zo lang als deze.”

Hij nam de roos uit de vaas en bekeek de bloem geruime tijd.

“Mag ik haar meenemen naar mijn laboratorium?” vroeg hij tenslotte. “Dit had ik niet verwacht, ik wil weten hoe dit komt.”

Ik vond het idee dat mijn roos grondig onderzocht, en misschien uit elkaar geplukt zou worden helemaal niet plezierig, en dat zei ik hem. Op de een of andere manier was ik me gaan hechten aan de mooie roos en ik wilde er geen afstand van doen.

“Vind je het dan goed, als ik er een stukje afsnijd om te onderzoeken?” vroeg hij.

Dat leek me geen probleem en hij pakte een mesje uit zijn zak. Hij zette het scherp op de stengel van de bloem en duwde hem in de steel.

“Au!” riep hij en liet de roos op tafel vallen

“Wat gebeurt er?” Ik schrok van zijn kreet.

“Ik ben gestoken,” zei hij.

Hij liet zijn vinger zien, en inderdaad, een grote druppel bloed verscheen op de plek waar hij gestoken was.

“Er zat zeker een insect op?” veronderstelde ik.

“Nee hoor, het was die rotbloem die me gestoken heeft,” mopperde Casper.

“Ach, dat kan niet, die bloem heeft helemaal geen doornen, dat heb je zelf gezegd.”

“Nou, wat was het dan?” vroeg Casper geërgerd.

“Misschien heb je je met je mesje gestoken,” opperde ik.

“Ach welnee, ik ben niet gek. Het was die roos die me gestoken heeft.”

“Waar zit die doorn dan?” vroeg ik. Ik pakte de roos op en liet hem de steel zien. Er zaten geen doorns aan. Wel zag ik een heel klein sneetje in de steel, waar Casper geprobeerd had er een stukje af te snijden.